

ΣΚΙΕΣ

ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χάρης Μπογδάνος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Πένυ Ραμαντάνη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Οκτώβριος 2026

ISBN: 978-960-468-462-5

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα Τηλ.: 210 3301161-2-3
e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του έργου ή μέρους αυτού χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά

• Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενηλίκους.

Προβάλλονται και προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

www.siderisbooks.gr

Χάρης Μπογδάνος

ΣΚΙΕΣ

ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

εκδόσεις
Μιχαήλ
Σιδερή

Στη Λίτσα και την Αγγελίνα

Περιεχόμενα

1. The shifting landscapes	11
2. I speak to me through time	21
3. Things worse than despair (and I've witnessed them all)	37
4. Uraniborg	61
5. I dreamt of deathlight	71
6. And then we were there	88
7. Shadowguessing	102
8. Finis Africae	112
9. Καλειδοσκόπιο	122
10. Τηλεσκόπιο	128
11. The whispering sky	143
12. Word of unbinding	151
13. Dreamcasting	167
14. Τα σπλάχνα του λαβύρινθου	180
15. Essence	189
16. Convalescence	216
17. The shape of things to come	230
18. There is a hole on the moon	235
19. Επίλογος	243

1. The shifting landscapes

Aνάμεσα σε μικρούς στροβίλους από λεπτές νιφάδες χιονιού, με τα σταχτόξανθα μαλλιά να ανεμίζουν γύρω από το πρόσωπό της και τα βήματά της να τρίζουν πάνω στο μισολειωμένο χιόνι του πρόχειρα διανοιγμένου δρόμου, η Λίλια προχωρούσε αφηρημένα, κάτω από το βάρος των χειμωνιάτικων ρούχων, της σχολικής τσάντας, της πλήξης και των εννιά της χρόνων. Από πάνω της ο ουρανός είχε ένα ασημόγκριζο χρώμα, που αφαιρούσε την αίσθηση του βάθους. Ο ουρανός αυτός ήταν φτιαγμένος από χαρτί. Και κάπου πέρα από αυτό το αδιαπέραστο στρώμα, ανησυχητικά κοντά στον ορίζοντα, αιωρούνταν ένας αθέατος, μεσημεριανός ήλιος, που μόλις είχε φέρει το σχολείο στο τέλος του και τη Λίλια στο δρόμο της επιστροφής. Όμως ο χρόνος ήταν πια το μόνο πεδίο στο οποίο ασκούσε επιρροή. Γιατί εκεί, κάτω από τα σύννεφα, δεν είχε πλέον καμία άλλη δύναμη. Εκεί, οι ριπές του ανέμου πάγωναν το φρέσκο χιόνι που κάλυπτε το τοπίο, τυλίγοντάς το στο λευκό της γαλήνης και της σιωπής, στο χρώμα της πιο ψυχρής εποχής του χρόνου.

Στην πλάτη κουβαλούσε ένα σκούρο μπλε σακίδιο, ογκώδες, που την ανάγκαζε κάθε τόσο να φτιάχνει τα λουριά που τύλιγαν τους ώμους της. Στις δύο πλευρές του δρόμου, σπίτια με χιονισμένους κήπους και βεράντες εναλλάσσονταν με πετρόχτιστους πύργους, δρομάκια που κατέληγαν πάνω

στον δρόμο και μεγάλες ελιές, που εκτείνονταν πολύ πιο πίσω από τις σειρές των σπιτιών. Στα αριστερά της υψωνόταν ένας ολόκληρος λόφος, σκεπασμένος με χιονισμένες ελιές. Μία ριπή κρύου αέρα χτύπησε τη Λίλια στο πρόσωπο κι εκείνη, γυρίζοντας το κεφάλι, έστρεψε το βλέμμα της περισσότερο προς τον λόφο. Τη ματιά της αιχμαλώτισε η εικόνα ενός παλιού σπιτιού, που ξεπρόβαλλε αρκετά ψηλότερα μέσα από τα χιονισμένα δέντρα. Ποτέ πιο πριν δεν είχε ανεβεί μέχρι εκεί. Τώρα όμως η εικόνα του παλιού σπιτιού μέσα στα χιόνια της έδινε την εντύπωση ότι ανήκε σε κάποιον άλλον κόσμο, μακρινό και απροσπέλαστο, που μόλις είχε αποκαλυφτεί κάτω από το ασημένιο μεσημεριανό φως.

Κοίταξε κάτω στον δρόμο. Το σπίτι της δεν ήταν πάνω από πενήντα μέτρα μακριά. Ύστερα, έριξε μια ματιά στο ρολόι της. Ήταν ακόμη νωρίς. Προλάβαινε να κάνει μία βόλτα μέχρι την ώρα του μεσημεριανού. Η μητέρα της δε θα ανησυχούσε. Δε συνήθιζε να παραπονιέται όταν η Λίλια αργούσε λίγο παραπάνω. Με πιο ζωηρό και απρόσεχτο βήμα, προχώρησε λίγα μέτρα ακόμη κατά μήκος του δρόμου και ύστερα έστριψε προς τα αριστερά, ακολουθώντας ένα στενό χιονισμένο δρομάκι ανάμεσα στους εξωτερικούς τοίχους δύο κήπων. Οδηγούσε ψηλότερα πάνω στον λόφο.

Σύντομα απομακρύνθηκε αρκετά από τον δρόμο, χωρώντας στο μονοπάτι. Συνέχιζε ανηφορικά με μικρές στροφές. Ο δρόμος ήταν χωμάτινος αλλά ομαλός, χωρίς λακκούβες και σκεπασμένος με ένα λεπτό καθαρό στρώμα χιονιού που δε δυσκόλευε το περπάτημά της. Από πάνω της, ο ουρανός διαφαινόταν ανάμεσα από τα φυλλώματα χαμηλών ελιών, που κρέμονταν πάνω από το μονοπάτι, όχι απειλητικά όπως στα παραμύθια, αλλά σαν τουλούμπες από ομίχλη, με τα κλαδιά

τους σκεπασμένα από φρέσκο χιόνι. Καθώς περπατούσε με γρήγορα βήματα πάνω στον δρόμο, άπλωνε κάθε τόσο τα χέρια της και ταρακουνούσε τα πιο χαμηλά από τα κλαδιά, κάνοντας το χιόνι να πέσει κάτω με έναν ήχο θροϊσματος. Πολλές χοντρές νιφάδες τινάζονταν με τις απότομες κινήσεις της από τα κλαδιά, γεμίζοντας το μπουφάν και το κασκόλ της.

Σε λίγη ώρα είχε περπατήσει τη μεγαλύτερη απόσταση. Μπορούσε πια να δει πίσω της την άκρη της πόλης, με τα σπίτια της με τις κεραμιδένιες σκεπές, τα δρομάκια και τους μεγαλύτερους δρόμους από ασφαλτο που τη διέσχιζαν. Πιο πέρα, φαινόταν η θάλασσα, που περιτριγύριζε ολόκληρο το νησί. Τώρα ήταν γκρίζα και σκοτεινή. Ο ορίζοντας, στον οποίο θα έπρεπε με καλό καιρό να φαίνεται η απέναντι ακτή, ήταν τώρα αόρατος, κρυμμένος από το μυστηριώδες νεφώδες πέπλο από το οποίο γεννιόταν το χιόνι που σκέπαζε τώρα τον χειμώνα τα πάντα.

Η Λίλια έστρεψε το βλέμμα της πάλι μπροστά. Η φιγούρα του σπιτιού, γκρίζα αλλά ευκρινής, διαγραφόταν ανάμεσα από τις ελιές αρκετά μέτρα παραπέρα. Τράβηξε πάλι το λουρί του σακιδίου στον ώμο της και προχώρησε με πιο γρήγορα και μεγάλα βήματα, διανύοντας τον δρόμο που απέμενε. Η ανάσα της είχε γίνει τώρα πιο δύσκολη και λαχανιασμένη. Ένιωθε να ζεσταίνεται, παρόλο που στα μάγουλα και τα χέρια της αισθανόταν τσουχτερό το κρύο από τον παγερό αέρα που φυσούσε, κάνοντας κάθε τόσο τα κλαδιά των δέντρων γύρω της να σαλεύουν, γκρεμίζοντας το χιόνι από πάνω τους, όπως ακριβώς έκανε κι εκείνη στη διαδρομή. Ανάμεσα στο σακίδιο και την πλάτη της ένιωθε ιδρώτα να παγώνει γρήγορα.

Στα τελευταία μέτρα το μονοπάτι γινόταν οριζόντιο και οι ελιές δεν το κάλυπταν στον ίδιο βαθμό με πριν. Κατέληγε σε

ένα ξέφωτο και μία παλιά αυλόπορτα, όχι πολύ μεγάλη, από μαύρο, σκουριασμένο σίδηρο, που ορθωνόταν ανάμεσα σε δύο χτιστές κολώνες. Από αυτές ξεκινούσε πεζούλι, σαράντα εκατοστά περίπου σε ύψος, πάνω στο οποίο ήταν τοποθετημένοι σε κανονικές αποστάσεις σιδερένιοι σωλήνες, στηρίζοντας το συρματοπλέγμα που περιέφραζε τον χώρο. Τα τελευταία πρέπει να είχαν προστεθεί σχετικά πρόσφατα, οι σωλήνες και το συρματοπλέγμα ήταν ακόμη σε καλή κατάσταση. Η Λίλια προχώρησε με αργά βήματα μέχρι την αυλόπορτα, στάθηκε μπροστά της και έπιασε τα κάγκελα. Η πύλη ήταν κλειστή με αλυσίδα και λουκέτο, που επίσης δεν έδειχναν έντονα σημάδια φθοράς από το πέρασμα του χρόνου. Δε θα μπορούσε να μπει μέσα. Αρκέστηκε να πλησιάσει το πρόσωπό της στο χώρισμα ανάμεσα στα κάγκελα της αυλόπορτας, κοιτάζοντας τον εσωτερικό χώρο. Τα μάγουλά της άγγιξαν το κρύο σίδηρο. Μύρισε υγρασία και σκουριά.

Στην άλλη πλευρά του συρματοπλέγματος υπήρχε ένας αρκετά μεγάλος κήπος, με πλακόστρωτα δρομάκια να τον διασχίζουν. Χώριζαν τα χωμάτινα τμήματα, στα οποία ήταν φυτεμένα δέντρα και θάμνοι που κάποτε πρέπει να ήταν λουλούδια. Φαινόταν παρατημένος, πνιγμένος από τα φυτά που είχαν μεγαλώσει υπερβολικά. Την άνοιξη θα πρέπει να ήταν πολύ όμορφος, όταν τα δέντρα και τα λουλούδια θα ήταν πράσινα και ανθισμένα. Όμως, τώρα ο κήπος ήταν σιωπηλός και άχρωμος κάτω από το φως του χειμωνιάτικου ήλιου, που ήταν αόρατος στον ουρανό και μόνο να τον μαντέψεις μπορούσες.

Πέρα από τον κήπο στεκόταν το σπίτι. Ήταν πέτρινο, διώροφο, με τη συνηθισμένη, τριγωνική σκεπή με κεραμίδι που χρησιμοποιούσαν στο νησί. Στο πρόσθιο μέρος ήταν χτισμένη μία στέρνα, σαν προέκταση του πρώτου ορόφου, έτσι ώστε να

σχηματίζεται μία βεράντα μπροστά από την κύρια είσοδο του σπιτιού. Μέχρι την κορυφή της στέρνας οδηγούσε μία πέτρινη σκάλα, που ξεκινούσε από ένα από τα δρομάκια του κήπου. Η μία άκρη της σκεπής ήταν πιο υπερυψωμένη, σχηματίζοντας μία μικρή σοφίτα, με ένα παράθυρο σαν φεγγίτη να ξεπροβάλλει από το χιόνι που κάλυπτε τα κεραμίδια. Ο πρώτος όροφος, προς την πλευρά όπου βρισκόταν η Λίλια, είχε δύο ανίδες στην πρόσοψη, οι οποίες δημιουργούσαν μία στενή βεράντα, χωρίζοντας τον κήπο από τις δύο εισόδους με ένα χαμηλό σκαλοπάτι.

Όλο το οίκημα έδειχνε παλιό και καταπονημένο. Οι πέτρες της στέρνας ήταν σκεπασμένες με βρύα, όπως και διάφορα σημεία των τοίχων του δεύτερου ορόφου. Τα παράθυρα του σπιτιού ήταν κλειστά με μεγάλα σκουροκαφετιά παντζούρια. Το μόνο παράθυρο που ήταν ανοιχτό ήταν ο φεγγίτης στη σοφίτα. Τα τζάμια του ήταν σπασμένα. Ένα μικρό μέρος της σκεπής είχε καταρρεύσει και ένα μαύρο χάσμα φαινόταν πάνω στη λευκή στέγη.

Η Λίλια έκανε μερικά βήματα πίσω, αφήνοντας τα κάγκελα της αυλόπορτας. Έριξε μια ματιά στο συρματοπλεγμα. Με λίγη προσπάθεια θα μπορούσε να σκαρφαλώσει και να περάσει στον κήπο, αλλά δεν ήταν διατεθειμένη να το κάνει. Έτριψε τα μπράτσα της με τα χέρια της. Μόλις τώρα καταλάβαινε ότι είχε μείνει αρκετή ώρα ακίνητη χαζεύοντας το σπίτι και είχε ήδη αρχίσει να ξεπαγιάζει.

«Τι γίνεται μικρή, αναρωτιέσαι ποιοι να έμεναν εδώ πέρα;» άκουσε να λέει μία βραχνή φωνή πίσω της. Αναπήδησε από την έκπληξη. Δεν είχε καταλάβει ότι τόση ώρα δεν ήταν μόνη εκεί. Γυρίζοντας προς το μέρος απ' όπου είχε ακουστεί η φωνή, αντίκρισε έναν κοντό, ξερακιανό άντρα, θα είχε σίγουρα πατή-